

چهارشنبه 2 خرداد 1397 - 7 رمضان 1439 - 23 می 2018

اعتراض مسلمانان جهان به هتك حرمت رژیم بعث عراق به عتبات عالیات (1370 ش)

اعتراض مسلمانان جهان به هتك حرمت رژیم بعث عراق به عتبات عالیات (1370 ش)

پس از آن که مردم مسلمان عراق از جنایات بی‌رحمانه رژیم حاکم بر عراق به ستوه آمده و دست به قیام فراگیر زدند، به دستور صدام حسین، دیکتاتور وقت عراق، علاوه بر کشتار وسیع و بی‌رحمانه مردم، اماکن مقدسه و عتبات عالیات در این کشور مورد هتك حرمت قرار گرفتند. این عمل رژیم بعث، احساسات مسلمانان و به ویژه شیعیان جهان را برانگیخت و طی راهپیمایی‌های متعدد اعتراض‌آمیز، آن را به شدت محکوم کردند. این بی‌رحمتی در حالی صورت گرفت که مردم عراق تا پیروزی فاصله چندانی نداشتند. در این زمان، آمریکا و متحدانش به کمک صدام شتافته و برای کشتار و سرکوب مردم، انواع کمک‌ها را در اختیار رژیم بعث قرار دادند. با پناه گرفتن مردم در حرم ائمه معصومین، این اماکن شریف توسط ارتش بعث مورد هجوم قرار گرفت و دشمن با احساس غرور دروغین، ژست پیروزی گرفت. در ایران به این مناسبت، از طرف رهبر معظم انقلاب اسلامی، دوم خرداد 1370، عزای عمومی اعلام گردید. بعد از سرنگونی رژیم بعث در فروردین 1382، گورهای جمعی فراوانی از مردم عراق که به دست صدامیان به شهادت رسیده بودند، کشف شد و ابعاد جنایات صدام در این واقعه بیش از پیش آشکار گشت. وفات حضرت "ابوطالب" عمو و حامی بزرگ پیامبر اکرم در مکه بنا به روایتی (10 بعثت)

پس از وفات عبدالمطلب جد بزرگوار پیامبر اکرم (ص) ابوطالب سرپرستی آن حضرت را به عهده گرفت و در تمام مراحل، همراه برادرزاده‌های خود بود. ابوطالب پس از بعثت پیامبر نیز از یاری حضرت محمد (ص) دست برنداشت و در مقابل مشرکان قریش می‌ایستاد. با رحلت ابوطالب، مشرکان، آزار و اذیت بیشتری به پیامبر اسلام وارد کرده و آن حضرت را تحت فشار زیادتری قرار دادند. مسئله‌های ایمان و اسلام ابوطالب از دیر زمان میان شیعه و اهل سنت مورد اختلاف بوده است. این مسئله کم‌کم به صورت حادی در آمده، صورت کلامی، عقیدتی و سیاسی به خود گرفت. علمای شیعه با تکیه به روایات امامان و نیز اشعاری که از ابوطالب به جای مانده، حکم به مسلمان بودن او داده‌اند و در این باره رساله‌ها نگاشته‌اند که یکی از آن‌ها، کتاب ایمان ابیطالب اثر شیخ مفید می‌باشد. تحمیل ولایتعهدی به حضرت امام رضا (ع) توسط مأمون عباسی (201 ق)

دشمنی خاندان اموی و عباسی با اهل بیت از دیرباز وجود داشت. هر کدام از این خاندان جور به نوبه‌های خود آزار و اذیت فراوانی به اهل بیت و آل علی (ع) روا داشتند و حتی از به شهادت رساندن امام معصوم ابا نمیه کردند. وقتی مأمون بر مسند قدرت نشست، از نفوذ امام رضا (ع) در میان مردم آگاه بود و چون می‌خواست هم امام را تحت نظر داشته باشد و هم خود را فردی دوستدار اهل بیت نشان دهد تا اقبال عمومی را به خود جلب کند، دستور داد تا امام رضا (ع) را از مدینه به خراسان آورند و با اصرار فراوان ولایتعهدی خود را به امام، واگذار کرد. سرانجام روز دوشنبه هفتم ماه رمضان سال 201 ق، منشور ولایتعهدی به خط مأمون نگاشته شد و در پشت همان ورقه، حضرت علی ابن موسی الرضا (ع) نیز با ذکر مقدمه‌های پر از اشاره و ایما، قبولی خود را اعلام فرمود؛ ولی یادآوری کرد که این امر به انجام نمی‌رسد. آن‌گاه در کنار همان مکتوب، بزرگان و فرماندهان کشوری و لشکری، این عهدنامه را گواهی نمودند. از این پس به امام، الرضا من آل محمد (ص) می‌گفتند یعنی کسی که از آل محمد به وی (مأمون) راضی شده است. مأمون دختر خود، ام‌حبیب را به ازدواج آن حضرت درآورد و شعار عباسیان را که لباس سیاه بود، تبدیل به شعار علویان و لباس سبز نمود. بررسی اوضاع و شرایط سیاسی زمان مأمون نشان می‌دهد که وی با یک سلسله دشواری‌ها و مشکلات سیاسی روبرو شده بود و برای رهایی از این بن‌بست‌ها تلاش می‌کرد. او سرانجام به منظور حل این مشکلات، یک سیاست چند بعدی در پیش گرفت که همان طرح ولیعهدی امام رضا (ع) بود.

آغاز جنگ‌های سی ساله مذهبی در اروپا (1618م)

ظهور مذهب پروتستان در اوایل قرن شانزدهم میلادی، شکاف عمیقی بین پیروان مسیحیت به وجود آورد و کاتولیک‌ها و پروتستان‌ها در طول سده‌های پس از آن، بارها با هم به نزاع و نبرد پرداختند. یکی از جنگ‌های معروف طرفداران پروتستان با کاتولیک‌ها، در دهه دوم قرن هفدهم میلادی به وقوع پیوست و در حدود سی سال به طول انجامید. در روز 23 مه 1618م، پروتستان‌های چک که از محدود شدن آزادی‌هایشان توسط فردیناند دوم، امپراتور مقدس روم نگران بودند، دو فرستاده وی را به قتل رساندند و به این ترتیب جنگ‌های سی ساله مذهبی در اروپا آغاز شد. این جنگ‌ها که عمدتاً در آلمان روی داد، فراز و نشیب‌های زیادی داشت. در طول جنگ، کشورهای فرانسه، سوئد و دانمارک در حمایت از پروتستان‌ها و دولت اسپانیا و امپراتوری روم به طرفداری از کاتولیک‌ها وارد جنگ شدند. جنگ‌های سی ساله مذهبی اروپا در نهایت، با انعقاد پیمان وستفالی در سال 1648م خاتمه یافت، اما اسپانیا و فرانسه تا امضای پیمان پیرنه در سال 1659م با هم درگیر بودند.

جنگ؛هاي سي ساله، علاوه بر ويراني و تجزيه آلمان و نيز تضعيف امپراتوري مقدس روم، قدرت يافتن فرانسه را در پي داشت. در اين جنگ؛ها اگر چه نزاع ديرينه دو مذهب کاتوليك و پروتستان نقش مهمي داشت، اما عوامل ديگر چون اختلاف؛هاي ارضي و سياسي دولت؛هاي اين قاره نيز در شروع و ادامه جنگ، بسيار مؤثر بود. از نتايج مهم اين جنگ؛ها، پايان نسبي درگيري؛هاي مذهبي پروتستان؛ها و کاتوليك؛ها و آغاز رشد جريان؛هاي ناسيوناليستي و ملي؛گرايي و نژادپرستي در اروپا بود. در کنار اين تاثيرات، تفکر جدایی دين از سياست نيز سر برآورد. به عبارتي، يکي از وقايع مهم اجتماعي که زمينه جدايي نهاد ديني را از سياست فراهم ساخت، همين جنگ؛ها و پيمان وستفالي بود. در اين پيمان قرار بر اين شد که قدرت اقتصادي کليسا تضعيف شود و به تعبير، مراکز اقتصادي که در سلطه کليسا بودند از نفوذ کليسا خارج گردند.